

Hồi 14

Vạn Lý Thăm Bạn

Con ung trọc đầu sức mạnh phi thường bay nhanh khôn tả, thoảng chốc đã vượt qua hàng mấy dặm đường.

Đình Tiểu Nam trầm ngâm nói:

- Chúng ta bay nhanh thế này tất nhiên có thể đuổi kịp Hàn Nguyệt phu nhân, hay là ta chặn họ lại giữa đường.

Mộc Hóa lắc đầu:

- Chặn họ lại giữa đường thì cũng được nhưng rất là nguy hiểm.

- Ý đại ca muốn nói võ công của Hàn Nguyệt phu nhân quá cao, chúng ta không chống cự lại chứ gì?

- Đúng vậy, trong Hàn Nguyệt Cung toàn kỳ công tuyệt học, đối chọi thắng với họ chẳng những không cứu được người yêu của lão đệ, trái lại chúng ta còn chuốc lấy cái chết vào thân.

Đình Tiểu Nam cười gượng:

- Vậy chứ đến Long Thủ Sơn thì sao?

- Đó thì lại khác, đến Long Thủ Sơn chúng ta có thể tìm Điền Khôn bàn bạc, hoặc đánh cướp hoặc cướp đoạt, hẳn có cách cứu thoát người yêu lão đệ.

Đình Tiểu Nam lặng thinh khẽ gật đầu.

Dưới sự hướng dẫn của Mộc Hóa, con chim ung bay thẳng về hướng tây bắc.

Mộc Hóa hí hửng không ngớt reo vang:

- Đã trông thấy Trường Giang rồi...

- Đã trông thấy Hoàng Hà rồi...

- Xem kìa, đó là núi Không Động...

- Đó là Trường Thành...

- A ha, Long Thủ Sơn đã đến rồi...

May mà bay nhanh như vậy mà cũng phải tốn mất bốn giờ mới đến Long Thủ Sơn, lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn.

Dưới sự hướng dẫn của Mộc Hóa, con chim ưng hạ cánh xuống cạnh một khu rừng rậm.

Đinh Tiểu Nam nói:

- Đây là chỗ của Á Y Điền Khôn ư?

Mộc Hóa cười đáp:

- Có lẽ cũng chẳng cách xa lắm, nhất định sẽ tìm được...

Ngưng giây lát, lại nói tiếp:

- Có thể chúng ta hãy còn cần đến con chim ưng này...

Đinh Tiểu Nam quay lưng sang con chim ưng thăm dò:

- Mi hãy ở đây chờ bọn ta, tự đi kiếm ăn nhé!

Con chim ưng như hiểu tiếng người khẽ gật đầu.

Đinh Tiểu Nam lại nói:

- Mi hãy đi đi, khi nào cần đến ta sẽ gọi.

Con chim ưng lại gật đầu, đoạn vỗ cánh bay vút lên không, loáng cái đã khuất vào trong mây.

Đinh Tiểu Nam bất giác hắt hơi, bởi trên núi phủ đầy tuyết trắng, gió lạnh buốt xương. Quay sang nhìn Mộc Hóa, thấy y cũng co rúm người thọc tay vào trong ống tay áo, song tinh thần thì lại rất sung mãn, toét miệng nói:

- Đi mau, theo Mộc mỗ biết thì gã câm kia có lẽ ở phía sau ngọn núi này thôi.

Thế là hai người nhanh nhẹn vượt qua ngọn núi, tiến vào một sơn cốc.

Mộc Hóa bỗng reo lên:

- Đến rồi, chính là ở đây!

Chỉ thấy trong cánh rừng tùng có ánh đèn hắt ra.

Đinh Tiểu Nam cũng lập tức theo sau Mộc Hóa phi thân về phía rừng tùng.

Vừa tiến vào trong rừng, hai người bất giác chung hứng. Chỉ thấy trước mặt là một tòa trang viên nguy nga đồ sộ.

Mộc Hóa lẩm bẩm:

- Lạ thật, lạ thật!

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Gì mà lạ?

- Tên Điền Khôn này hẳn là phát tài rồi.

- Tại sao vậy?

Mộc Hóa cười nói:

- Lúc Mộc mỡ đến đây rồi mấy năm trước, nơi đây chẳng qua chỉ là một mái nhà là đột nát, giờ đây lại nhà cửa đồ sộ thế này, vậy chẳng phải gã cầm kia đã phát tài hay sao?

Đinh Tiểu Nam bật cười:

- Y là bạn của đại ca, đã phát tài đại ca không mừng sao?

Mộc Hóa chau mày:

- Tiền tài này chẳng được minh bạch, e rằng có điều bí ẩn chi đây.

Đinh Tiểu Nam nói:

- Đã ở ngay trước mắt, cứ đi hỏi thì biết ngay chứ gì? Ở đây đoán mò thì có ích lợi gì?

Mộc Hóa gật đầu:

- Có lý, chúng ta đã vượt hàng dặm đường đến đây chả lẽ lại khiếp sợ trước mấy ngôi nhà lầu này hay sao?

Đoạn hai người tiến sâu vào rừng.

Chỉ thấy trước cổng trang viện có hai người áo xanh đeo kiếm đang đứng canh gác.

Mộc Hóa rảo bước đi tới, còn cách mấy trượng đã nghe một trong số gã canh gác trầm giọng quát:

- Ai đó? Dừng lại!

Mộc Hóa đưa mắt nhìn Đinh Tiểu Nam cười méo xệch, đành chững bước đứng lại.

Chỉ thấy một gã đại hán đeo kiếm chạy nhanh đến, nghiêm lạnh nhìn hai người và quát:

- Các ngươi là ai? Đến đây dòm ngó gì đó?

Mộc Hóa ngập ngừng:

- Thật chẳng giấu giếm, hóa tử này đến đây để thăm bạn!

Hán tử nọ cười khẩy:

- Ở đây làm gì có bạn bè của ngươi, chớ có nói càn, tránh khỏi đây mau lên!

Mộc Hóa lắc đầu:

- Hóa tử này nhớ rất rõ ràng, trước kia quả có một người bạn cư trú tại đây, có lẽ y đã dọn đi rồi, y không có khí phái thế này đâu.

Hán tử nọ cười khinh:

- Rõ ràng là khùng điên, hãy rút mau!

- Được, được, hóa tử này rút mau...

Đi được vài bước, bỗng quay lại hỏi:

- Đây có phải Xuân Tuyết Cốc chẳng?

- Không sai, đây chính là Xuân Tuyết Cốc!

Đoạn trầm giọng quát:

- Thôi, hãy rút khỏi đây ngay!

Mộc Hóa chom chớp mắt:

- Xin hãy lượng thứ cho hóa tử này hỏi thăm vài điều, trước kia ở đây có một gã câm cư trú, y có biết ít nhiều y học, chẳng hay y đã dọn khỏi đây tự bao giờ?

Hán tử nọ ngẩn người:

- Ngươi nói gì?

Mộc Hóa cười xối lỗi:

- Hóa tử này nói, xưa kia ở đây có một gã câm...

Hán tử nọ tức giận quát lớn:

- Im ngay!

Mộc Hóa cười giả lả:

- Hóa tử này đã nói sai điều gì ư?

Hán tử nọ gắt giọng:

- Ngươi cả gan thật, dám sỉ nhục chủ nhân bọn này.

Mộc Hóa mừng rỡ:

- Thật ư? Làm sao y nói được nhỉ?
- Chủ nhân bọn này là một vị danh y, tất nhiên là tự chữa khỏi.
- Ô, vậy là y thuật của y có lẽ đã tinh tiến rất nhiều...

Ngung giầy lát, lại nói tiếp:

- Xin hãy mau vào báo, báo là có hóa tử Mộc Hóa đến viếng.

Hán tử nọ thoáng tần ngần:

- Ai biết gia chủ nhân có quen với người hay không, hãy chờ ta vào bấm báo thử xem sao.

Mộc Hóa vòng tay:

- Xin cảm ơn!

Hán tử nọ quét mắt nhìn Đinh Tiểu Nam, khoa chân múa tay nói:

- Mộc mỗ với "Á Y" Điền Khôn quen nhau rất thâm tình, được báo cam đoan sẽ lập tức ra nghênh đón ngay cho mà xem.

Đinh Tiểu Nam cũng nghe lòng náo nức. Thế là hai người lẳng lặng ở bên bìa rừng đứng chờ đợi.

Lát sau, chỉ nghe tiếng bước chân rậm rịch, một toán hán tử khinh trang hộ tống một người trung niên tuổi trạc ngũ tuần đi ra.

Người trung niên ấy dáng vẻ uy nghi ánh mắt sáng quắc, thanh thế hết sức khinh người.

Mộc Hóa bỗng kinh hãi nói:

- Nguy to, người này không phải Điền Khôn. Hãy chôn mau!

Đoạn vội vã kéo Đinh Tiểu Nam co chân phóng chạy.

Nhưng nghe phía sau có tiếng quát đuổi theo:

- Đứng lại!

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác, chẳng hiểu chi cả cũng đành theo Mộc Hóa phi thân chạy ra ngoài sơn cốc.

Hai người cứ thế bỏ chạy khỏi mấy ngọn núi, thấy phía sau không có người đuổi theo mới dừng chân lại.

Mộc Hóa thở phào rồi nói:

- Lạ thật, Điền Khôn sao lại đổi khác nhiều thế nhỉ?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác:

- Đổi khác như thế nào?

Mộc Hóa vẽ trầm ngâm:

- Trước kia y là người hiền hậu chất phác, đâu có thái độ ngênh ngang hung ác như vậy! Bên trong hẳn là có điều bí ẩn gì đó, chúng ta hãy lên vào cửa sau thám thính thử xem.

Nói đoạn lập tức phi thân đi, Đinh Tiểu Nam cũng đành nổi gót theo sau.

Phía sau cốc vô cùng hiểm trở, song nhờ kinh công cao siêu nên hai người lướt đi không một tiếng động, như hai con chồn núi tiến vào trong rừng rậm.

Trong rừng có rất nhiều cây cối đã bị đốn bỏ, khai quang để dựng lán trại canh phòng, quân tuần tra đi lại không ngớt.

Chính giữa trang viện đèn đuốc sáng loáng, đó là một gian đại sảnh bên trong vắng vắng tiếng người cười nói.

Mộc Hóa quay sang Đinh Tiểu Nam khẽ nói:

- Chúng ta hãy đến đại sảnh ấy xem thử!

Hai người lập tức tung người lao về phía đại sảnh.

Trước cửa đại sảnh có một hòn giả sơn nằm ngay cửa chính, nắp ở đó có thể trông thấy rất rõ ràng cảnh tượng trong đại sảnh.

Hai người ẩn mình xong, lặng lẽ đưa mắt nhìn vào.

Đinh Tiểu Nam vô cùng ngạc nhiên, chỉ thấy trong đại sảnh có bày một bàn tiệc thịnh soạn, Điền Khôn đang ngồi ăn uống.

Với kẻ giàu có như y, việc tiệc tùng vào ban đêm chẳng có gì lạ, điều lạ là thái độ ngênh ngang của y và cảnh tượng dâm ô trong đại sảnh.

Thì ra trong đại sảnh ngoài Điền Khôn ra hẳn còn hai mươi mấy thiếu nữ trẻ đẹp nữa.

Nhưng mỹ nữ ấy thấy đều tuổi dưới hai mươi, có người toàn thân lỏa lồ, có người ăn vận tề chỉnh, song người nào cũng lộ vẻ sợ hãi.

Ở hai bên Điền Khôn đều có một mỹ nữ phục vụ, rót rượu và gấp thức ăn hết sức ân cần.

Chỉ thấy y không rời ly, ly chẳng rời môi, một hơi uống cạn sáu bảy ly rượu. Sau đó, y ném ly xuống đất vỡ tan, đảo mắt nhìn quanh.

Đinh Tiểu Nam bất giác rung mình, giờ đây chàng mới thấu hiểu lời nói của Mộc Hóa, thì ra ánh mắt Điền Khôn chẳng khác nào loài mãnh thú trong khi săn mồi, tham lam, độc ác lẫn tàn bạo.

Tất cả mỹ nữ trong sảnh thấy đều cúi gằm mặt, có người khẽ run rẩy.

Chỉ nghe Điền Khôn cười dâm ô nói:

- Tối nay chơi trò gì vui đây?

Trong sảnh tĩnh lặng, không một ai lên tiếng.

Điền Khôn bỗng vỗ mạnh lên bàn, chén đĩa rung lên loảng xoảng, chỉ nghe y rống lên như thú dữ:

- Các người điếc cả hay là câm...

Trở tay về một thiếu nữ cạnh đó không xa quát:

- Người nói đi!

Thiếu nữ nọ tuổi không quá mười sáu, mười bảy, trên người chỉ có một chiếc áo lót ngắn ngủn, run giọng nói:

- Để chúng tiểu tỳ hát cho chủ nhân nghe!

Điền Khôn bỗng dịu dàng nắm lấy tay thiếu nữ nọ, nói:

- Hát có gì là hay, nghĩ trò khác đi!

- Không thì chúng tiện tỳ khiêu vũ để chủ nhân giải muộn.

Điền Khôn đảo mắt:

- Cũng được... Nhưng chỉ mình người thôi, nhiều người quá đâm ra mất hay.

Thiếu nữ nọ khúm núm đứng lên, khẽ nói:

- Nô tỳ tuân mệnh!

Rồi thị lập tức khiêu vũ, như một cánh bướm lượn lờ trong lùm hoa.

Ánh mắt hung tàn của Điền Khôn lăm tắt, thay vào đó là vẻ hau háu đậm dặt chốt chặt vào thân hình uyển chuyển của thiếu nữ nọ.

Lát sau, thiếu nữ nọ đã múa xong, đi đến trước mặt Điền Khôn khom mình nói:

- Nô tỳ đã vũ xong rồi!

Điền Khôn cười hề hề:

- Múa dở lắm!

Thiếu nữ nọ toàn thân run rẩy, lập tức co gối quỳ xuống:

- Nô tỳ không được điều luyện, xin chủ nhân lượng thứ!

Điền Khôn vẫn điềm nhiên cười:

- Không được, lão phu phải phạt ngươi.

Giọng nói của y rất dịu mềm như là trêu ghẹo thiếu nữ nọ.

Nhưng thiếu nữ nọ không ngớt dập đầu van vãn:

- Lần sau nô tỳ nhất định sẽ múa khá hơn, xin chủ nhân tha cho nô tỳ một phen.

Nhưng Điền Khôn vẫn cười hề hề:

- Không được, không thể tha được...

Thiếu nữ nọ run sợ:

- Chủ nhân định phạt nô tỳ như thế nào?

Điền Khôn khẽ gõ nhẹ tay lên chán trầm ngâm nói:

- Đánh một trăm roi vậy!

Thiếu nữ nọ hoảng kinh, thất thanh nói:

- Xin chủ nhân hãy nương tình tha cho nô tỳ một phen, một trăm roi chắc nô tỳ chết mất.

Ánh mắt Điền Khôn lộ vẻ khoái trá, cười nói:

- Không đánh chết được đâu, lão phu sẽ đánh nhẹ thôi... Không được nói nhiều, cãi lời thì một trăm roi sẽ đổi là hai trăm roi.

Lời nói của Điền Khôn như có uy lực vô thượng, thiếu nữ nọ quả nhiên không dám lên tiếng nữa.

Điền Khôn vẫn cười lớn tiếng hô:

- Mang hình cụ ra đây!

Chỉ thấy hai thiếu nữ ăn vận chỉnh tề ứng tiếng chạy ra, trong số một người tay cầm một sợi dây thừng, còn người kia thì cầm một ngọn roi da.

Động tác của hai nàng hết sức thuần thục, tựa hồ việc này xảy ra rất thường, chỉ thấy thiếu nữ tay cầm dây thừng bước tới trói hai tay thiếu nữ nọ lại.

Đinh Tiểu Nam thấy vậy không khỏi nghiến răng căm tức trước hành vi bạo tàn của Điền Khôn.

Chỉ thấy một cây xà ngang trên trần đại sảnh có đục sẵn mấy cái lỗ, hiển nhiên là dùng để kéo dây, sau khi trói tay thiếu nữ bị phạt, thiếu nữ kia lập tức ném sợi dây thừng vắt qua xà nhà, thế là thiếu nữ nọ bị kéo lên, cho đến khi mũi chân chỉ còn chạm nhẹ trên mặt đất mới thôi.

Còn thiếu nữ cầm roi thì hai tay nâng cao ngọn roi đưa đến trước mặt Điền Khôn.

Điền Khôn đưa tay cầm lấy ngọn roi da, cười tủm tỉm đứng lên, đi đến cạnh thiếu nữ bị treo, vung roi lên quất mạnh một phát.

Thiếu nữ nọ cắn răng, khẽ kêu lên một tiếng đau đớn.

Một thiếu nữ khác đứng cạnh cất tiếng đếm:

- Một!

Điền Khôn dừng tay lại cười:

- Nha đầu, sao ngươi không kêu la?

Thiếu nữ nọ nén đau đáp:

- Nô tỳ không dám!

Điền Khôn cả cười:

- Tối nay lão phu lại thích nghe tiếng kêu la của con gái, không thì đâu có phạt ngươi!

Vung tay quất thêm một roi.

Lần này thì thiếu nữ nọ quả nhiên hét lên thảm thiết. Thoáng chốc đã đánh gần ba mươi roi.

Đinh Tiểu Nam chẳng còn dằn nén được nữa, bỗng rướn người toan phóng vào trong đại sảnh.

Mộc Hóa vội đưa tay ra giữ lại, hoảng hốt khẽ nói:

- Lão đệ định làm gì vậy?

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng:

- Tiểu đệ không thể nào chấp nhận được hành vi bạo tàn như vậy, giết quách y cho rồi!

Mộc Hóa vội khuyên:

- Việc nhỏ mà không nhẫn nhịn được ắt loạn đại mưu, hãy chờ xem y còn làm gì nữa?

Đinh Tiểu Nam đành cố dần lòng, chỉ nghe trong đại sảnh tiếng roi vun vút hòa lẫn với tiếng rên la đau đớn vô cùng thê thảm.

- o O o -